

Sy-li spěwat,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njedželske łopjeno

Budyšin

29. septembra 1929

Bauzen

Čištoč a nakład Smolerjez knižicziščezěrnje a knihańnje, šap. družstwo s wobm. ruk. w Budyšinje
Wulkadza kóždu šobotu a p'aczi šćiwórcziłńnje 108 kłotnych pienješkow

Na šwjateho Michala.

Seženje šwj. Mat. 18, 1—10.

Wulki šwjedzeń šwj. Michala, arzbjandžela, a wschittich jandželow padnje lětku na njedželu, tohodla dyrbjal so tež wschudzom, kaž předy, šwjeczič, so njebychmy jón zyle šhubili a šabyl, — šmy hižom pschewjele šhubili se starych waschjow a šwjedzenjow.

Šwj. Michal je tón mjes jandželemi, kiž so w šwjatym pišnje najhušćičiho mjenuje. Wón je tón wojowar mjes jandželemi, kiž je wóju wjedł w njebjehach pschecziwo djabołej, kaž to w šewjenju šwj. Jana čitamy na 12. stawje wot 7. hacž do 12. šchuczi. Čitaježe šebi ras tutón rjany wotdžěl šwjateho pišma! Tehdom je Michal dobył a čert bu wustorczeny i njebjeh. Tohodla je šwjaty Michal pomhał wschittim, kiž pschecziwo štemu wojuja, we wojowanju, kiž w kóždej dušci kóždy časž žolmi: tu kralesstwo Bože, tam kralesstwo hele. A nješku prošone šłowa ja naš, hdyž w 91. psalmje čitamy: Tón šnjes je šwojim jandželam pschikasał twojedla, so bychu cze šafhorwali na wschittich twojich pucžach, so bychu cze na rukomaj nješli a ty šwoju nohu wo kamjeń nješorežil. Šso wě, hdyž nješerš, so jandželjo šu a tebi pomhaju, to tež ženje nješbudžeš jich wobarnowazu móž špóšnacž a pytnječ. Šak hušto je naš šnjes šchryštuž šam wo jandželah rěczal a wo jich wulkeje mozy! Tež w džehnišćim šwjatym ščenzju i jeho erta šlyšćimy šak wo nich. Wobebita šlužba je jim porucžena, dyrbjaj hladacž na džeczi, so šo jim ničžo škeho nještanje. Šdžež njewinowate džeczi šu, tam šu Boži jandželjo. Tohodla nam naš šnjes na džehnišćim šwjedzenju tež wobebje džeczi po-

šajuje šak te, na šotrež mamty pschede wschěm šedžbowacž. Nješněmty w hordosći jedyn psches druheho byčž chzycž, ale dyrbišmy, kaž džeczi, šo ponižowacž a jim runi byčž w čžištosći myšłow a duške.

Šak rošumimty šnjesowej dwě napominani, šo nješněmty młodym žane pohórschenje dawacž a šo šo nješněmty dacž šawjejež psches druhich ludži pohórschenje.

W našćim časju móžeš tak hušto šlyšćecž, šo ludžo škorža šadzerženja młodžiny dla. Še wěrnó, šo našcha młodžina, tež našcha šerbska, i džěla tajka wjazny njeje, šakšak je w přjedatošćich časjach była. Ale i tym, šo jenož škoržimty, to hinal nješbudže. Šsmty šo hižom ras prascheli, šak pschindže, šo tomu šak je? Čhzemty šebi to džehka rošpominacž! Ššchi tym šbudžemty widžecž dyrbjecž, šo šu i wulkeho džěla šarschi šami na tym wina, šo druhdy i džeczišmi šak šubjenje šteji. Šak hušto šlyšćič wot starych ludži ške šłowa a widžič ške škutki, šak hušto domach pola šaršheju šak njeje, kaž dyrbjajo byčž. Šdžež je šly duch se šnjesom, tam njemóžemty šadacž, šo njeby tež džeczi šo pschinal. Šak móžemty džeczi namakacž, kiž pschi šwojej młodosći hižom, šak štari, šanjeja a šo ročja a nješornje a nješambicziwoje rěčecž móža. Šak štari? Šacž bychu czi š tomu prawo měli? Šu widžimty wušpěch tajkeho činjenja, a to dyrbi kóždeho nušowacž, šam na šo šedžbowacž, šo njeby młodym š pohórschenju był. Ššto praži šnjes? Šěpje by šakšemu był, šo by mlynški kamjeń na jeho šchiju powěšny był, a wón šotepjenty był w morju, hdyž najšhubšcho je. Bóh šnjes chze našchu młodžimu mēcz, jemu šara wjele na njej leži, tohodla šada wot naš wschit šwěrnosć a šarosć, šo bychmy młodym pomhali a jim šlužili, šak je wón jandželam pschikasał, jim šlužicž. Šaj mjes

wšchitkimi dobrými skutkami, tiž mamy jako křehčejšijeno činicež, žadny wjetšich njeje, hačž tón, mřodny lud prawje woczahnyčž f Božej čžejči. Tohodla dyrbya nan a macž, wotrocžžy a džowfi, fararjo a wučerjo w šchuli žo hromadže namafacž f tajfej služ- bje, tiž je wopravdže tež Boža služba. Tajka služba dyrbi čži něščto lube a rady činjene byčž; a jandželjo, tiž štajnje wob- licžo njebjeskeho Wótza widža, budu čži f wježelosčžu pomhacž a Bohu přichipowědacž twoje skutki.

A tomu nětk tež přichindže to druhe. Šchtóž čže druhich wobarnowacž pšched pohórščenjom, žam nježně dacž žo sa- wjeičž pšches druhich pohórščenje. Pohórščenje pšchincž dyrbi, praji Snjes, a běda žwětej. Křehčejšijanam pač nježně wot žwěta byčž; tač Snjes nam praji, tač mamy žo pšchi tym sa- džeržecž. W pšchirunanju nam praji. Šdy by to jene f teju dweju byčž dyrbjalo, jo, hdy by nošy abo ružy šřhowacž čžžł, by do wěčžneho wohnja žo čžžł, abo je-li jo by do njebjes čžžł, by žej dyrbjal dacž nohu abo ruku wotrubicž, potom dyrbi wěčžna šbóžnosčž čži wjazy byčž hačž noha abo ruka; dyrbjal radščo nohu a ruku woprowacž, hačž wěčžne žiwjenje, byrnjež nohu a ruku tež rady wobřhowal. Snjes měni, jo je pohórščenje wulke a wabjaze, a wjele čžłowjetow je, tiž myšla, jo bjes toho njemóža žiwi byčž. Na pohórščenje pač služba hela a žmjerčž. Šdyž čžecže tohodla tuteho stracha žo minjež, dyrbicže wojowacž, a hdy by wašž tež runje tač jara boliko, jako by wam něčtó ruku abo nohu wottorhnył. Mašč pšhecžela, tiž je tebi kač „twoja prawa ruka“, pšchinježe tebi pač pohór- ščenje, to žo džel wot njeho, je tebi lěpje, jo jeho šhubišč, hačž jo wěčžne žiwjenje a šřhřstuzža pšchibadžišč. Wojowanje wšchaf je wulke, ale tu mamy myšlicž na to, jo je Bóh nam pomha- rjow dač, tiž nam f ružy žu, hdyž žo wo to jedna, pšhecžitwo šřemu žo wobaracž. Prošchmy jeho, jo by nam póšłaf žylu žwojich njebjeskich jandželow na pomoz, jo tu rycžeršžy žo bē- džimy a jónu žo pšchewoždžamy do njebjeskeho kralestwa.

To čže džentřnišchi žwjedžen nam předomacž, jo bychmy wědzeli, jo w našchim wojowanju žami nježžmy. We wěrje a džakownosčži čžemy jón žwječicž, kač žu stari čžinili, tutón žwjedžen žwji. aržbjandžela Michala a wšchěch jandželow, a Bóh Snjes budže, toho kručže žo nadžžjamy, žwoje žohnowanje na tajke žwječenje položicž. Šamjeň. R. w R.

Stary křelusch na žwji. Michala.

Čže, Božo, wšchitžy šřwalimy a twoje njeno čžejšimy,
So žwojnych jandželow žam ty nam f služobnikam šřworil žh.

Čži jara jažnje žwěčža žo a widža twoje woblicžo,
Šsu twojej woli požžuschni a f naščej službje hotowi.

Čži nješpja ani njeđrēm'ja a tač žo žwěrnje šadžerža,
So pšchi tebi, o Jesu, žu a twoje šadło šwarnuju.

Šhy nješpšecžel a stary šmij žo f hñěwnej šřosčžu rošřłobi;
Wšchě jeho myšle na to du, rošřnacž čžřjódku wěrjazu.

Kač přjedy f hrěčej pšchinješł je tón žwět, tač jón nětk
[moricž čže;

Tu žyrfej, žlowo, póčžitwosčž wón wutupicž čže hñěwnje doščž.

Tač pyta našče nješbožo a jako law dže wokofo;
Te žhčže wlecže f lěžnosčžu, jo by mohł šřłodžicž křehčejšijanšřtu.

Tu šřwili pač čži jandželjo wobštražuja to křehčejšijanšřtu,
So byčhu čžerta ležnosčži tu nad nišim móž njeđali.

Šlaj, Daniel to šhonič je, hdyž mješ lawami žedžesche;
Tež jandželjo žu Šothewi se wšchitej' nušy pomhali.

Ta hčža w pježy žehliwej šřjoch mužow wopalika njej';
Šdyž bēčhu we tym plomjenju, f nim pšchindže jandžel f pomozu.

Tač hčhčže Bóh nětk wupomha nam je šřosčže a nješboža
Pšches žwojich žwojnych jandželow, tyč naščich žwěrných
[wajchtarjom.

Ša to čže, Božo, šřwalimy a twoje njeno čžejšimy,
Kač tež ta žyla jandželika čži wěčžmu čžejč a šřwalbu da.

Wny prošřmy, jo by kóždy čžaf žim kašaf, wostacž pola naš
A šđeržecž žwoje šadlesčto, tiž ty žam pašejč pšches žlowo.

Mošacžanski Boži dom 250 lět.

Wšchě tji šřony, kotrež nětko hižo šřtwórcžtyřžaz lět došho
na Mošacžicžanskej wěži, kotraž ma tač džimnje tošte murje,
žwoju službu wufonjeja, šřonjachu žobotu 14. septembra po-
šodnjo a wječžor po poš hodžinje, a ščzelech žwoje šynki do
wšchěch kónčžin: jaswonichu jubilejšřemu žwjedženjej žwojeho
Božeho doma, f kotrymž žu žante jubilejne, žwjedženšře. A na-
šajtra wotewričhu šažo žwój mošasny ert a pšchipowědacju do
dala a bliška, jo je žwjedžen tu.

A jo tu žwjedžen wopravdže je, wo tym žwědcžach po
žpłej wožadže šelene pletwy, wošebje pač w bliškosčži Božeho
doma a na nim. A w nim hčhčže wjele bóle. Wřodžina a
žony a mužoj, wšcho bē žo wobdželiko, pleščž a wicž a pšchicž.
Pletwy — „korlanti“ Ššerb praji, — a čžestne wrota bēščtej
pilnej ružy a džakna wutroba pšchihotowawej, wopruijo po nožach
měř a wotpocžinč. A f tomu tyč wěnzow wjele a druhich šele-
nych a šwětkojtyč debjeňkow. A Boži dom žam, kač rjenje a
pětnje bē wupřšcheny wot deščach hačž f wjerčej nutščach a
wotščach wot durjow hačž horje na wěžu. — Že čžěžto, f wožadny
pižacž rošřrawu wo tym, hdyž ma žo něščto wuřřwalowacž;
tohodla: šchtož šřřwalenjom tu šapřšamy, f teho bjerjemy, šchtož
bu nam na jubilejšřny dnju a po nim wjele kručž prajene a wob-
kručžene. —

A hižo pšchicžahowachu hoščžo do wožadny wot wšchěch bošow.
Mješ nimo wošebje stari wožadni; f dala a f bliška pšchilka-
džachu, žwječicž jubilej toho Božeho doma, w kotrymž bēčhu
něhdy dostali žwojatu křehčejšiju a křehčejšiki žlub wobnowili, we
kotrymž křecžach pšched wěrowanišřim wotšřjom a pšchi žwoja-
nym wotšřšanjju. A šchtož bē pšchi tym dužy nimo Božeho doma,
tón jón wopřta a — žo radowawšče.

A šažo šřony jaswonichu a wotachu do žwjedženšřej Božej
služby. W Šchpikalach hromadžesche žo pod šelentym pletwami
žwjedženšři čžah a poda žo f wuřřojnej hudžbu Bukčžanskich
pošawnišřow, na kemschazny pucž pšches wupřšchene wješki, a bu,
čžim blišče f Božemu domej pšchindže, čžim wjetšchi a wjetšchi,
tač w Šrapowach, w Šamje a w Šrušřžach, hdyž tež na šarje
šřhromadženi hoščžo šastupičhu. Nimo ruiny čžehnjesche na křježi
dwór. Ruina šareho hrodu bē žama wošebita žwjedženšřka pře-
dařka, jeje předomanje bē šřutne a tola pošne wabjenja, žwoje-
čžicž žwjedžen džakowanja: 10. septembra 1813 pašesche žo hrod
a dwór a Mošacžizny a Šrušřžy, a wošřjedž plomjenjom štejesche
Boži dom a wosta štejo nješšaleny! — Na dworje pšchistupi kol-
lator šřnes hrabja von Šřšler. A došhi čžah čžehnjesche f Bo-
žemu domej, pšchi kotrymž bē žo wulka žyla ludži naběžaka.
Pšches šřoje čžestne wrota šastupi na pohřjebnišřesčžo a čžehnjesche
nimo pomnika, rjenje šeleneho, pšchi kotrymž bē džakna wošada
pošožita wěnz, džaknje wopominajo padnjentnyč a šemřěntnyč f po-
šřednich a šđatwntnyč čžožow. A šastupi do jubilejšřneho Božeho
domu: šchulšře džecž f wěncžkami a f ričšlemi, f šřorhoju a š
šwětkojtej jubilejšřej licžbu 250; wožadna mřodžina f šřorhoju,
towaršřtvo mřodnyč holžow f banerom, towaršřtvo mřodnyč hól-
žow f wimpelom, towaršřtvo mřodnyč holžow f Šubija f wimpe-
lom, Šetlicžanske wojeřške towaršřtvo f šřorhoju, duchowni, kolla-
tor, žřřtwini přřjódšřejerjo, wješřjanosťoj a drušny čžestni hoščžo

š bliska a š daloka a wulka byla wožadnych a hošczi. — Wto-
džina njebeše tji, wot njeje šhotowjene a wuplecžene šnamjenja:
kchiž, wutrobu, kóftizu, wošnamjenje to stare heško kšhejezi-
jantseje wěry: Wěra, lubošć, nadžija praji czi — Bóh tych šwo-
žich njepuščezi! Tak šteješche to potom widomnje wšchém ze
kwětkowpižnje a rěczi napišane pšched dupu na woltačniščežu,
a wšche wšcheho bě na dupje króna, wulka, rjenje wuplecžena a
šhotowjena wot wožadnych žonow, a dopraji k tamnomu šlowej
wšchém to dalšche: Tuž budž šwěrnny hacž do šmjercze, šo by byl
hódny krónny dobyčza a žiwjenja!

Prjedy hacž šo dohlada, bě Boži dom, herwaš ja niz hiščeže
500 dušchow wulku wožadnu pšchemulki, pošny, pšchepjelny;
hacž k rotam won štejachu kemšerjo, hacžrunje bě ja wjele
wošebithy měštnow postarane. Piščezele, hagle 1915 doštadnje
wot mištra Gule wobnowjene, witachu se šawodnyhmi šynkami
jubilejnu wožadnu; ja jich šantora bě tuta šwjedžeška Boža
šlužba šdobom pošlednja wošebita šwjatocžnosć; je 30. jep-
tombrom šloži džě k. šantor a wšchšchi wučer Šhlenfar po
28lětnym škutkowanjju pšchi Božim domje šwoju šlužbu. A je
piščezelemi a pošawnammi pšchemodžana šapšewa wožada Bohu
džakny šerlušch. Šo woltačnej Božej šlužbje, kotruž knjes ju-
perintendenta Franka wuškonia, rošnoschowachu pošawny šwoje
šwjedžeške šynki pod wuštownym wjedništwom stareho wožad-
neho knjesa wučerja Šerka-Drježdžanškeho. Jako jich šhwalbnny
špěw došlineža, pošwita wožadny šarac šwjedžešku wožadnu we
šerbškej a němškej rěczi a pšchida krotki pšcheglad do šlawišnow
wožadny a Božeho doma. Šo durbješche šo hnydom tu štacž, do-
šelž njeje móžno, šwjedžešku šhromadžišmu abo šwjedžešku wje-
čor wuhotowacž na druhim měštnje. Šernušchny šerlušch ja-
šlineža a wušklineža, a knjes šuperintendent Franka-Lubijški roš-
loži jubilejnej wožadže šlowo Božeho pišma, jej pšchuwolajo po
šlowach, kotrež šu napišane wo pošwjećenju Šerusalemškeho
tempła: Bože pošelštwó ša wožadnu tuteho Božeho doma: Ša
šmaju tebe; ja žohnuju tebe; ja džeržu tebe. Šhór mlodnyh
holzow šanješe pod wjedništwom knjesa šantora Šhlenfarja
džakny špěw, kotremuž šo wožada pšchijamny š šerlušchom. Šo
pšchemodnym šerbškim špěwje mlodnyh Holzow džeržješche knjes
wšchšchi šarac Šarješt šerbške šwjedžeške předomanje wo Šag.
2, 6—10. Šo dobrnyh myšlach Božich je bylo š tutyh Božim
domom tak a je tak a budže tak, šo šo dopjelni: Ša chzu tón dom
š krašnosćžu napjelnicž; ja chzu mēr špožecž na tym měšče.
Šaž bě wožada š modlitwu duchowneju šo k Bohu pošběhnyša.
tak šapšewa jemu nětko wulki šhwalbnny šerlušch: „Njech Bohu
džakuje šo wutroba wšchěch ludži“, a škonješche šo pod Šnješowe
požohnowanje š woltačja, na kotrymž knjes wšchšchi šarac Ša-
rješt ššoncžazu woltačnu Božu šlužbu džeržješche. Ššo Bohu
džakuju ša wšchitke dobroty, kotrež je wón cžinik nam š Božim
domom pšchěš 250 lět a cžinješche na jubilejnym dnju, nam da-
rujo pšchihodne rjane wjedro, došpěwa jubilejna wožada džakny
šerlušch. (Šokracž. šcžěhuje.)

Švangelšzy martrarjo.

Džešt 28. šeptembra je ša ewangelšku žyrkej lětja wošebithy
džešt wopominanja. Še to 400 lět, šo dwaj ewangelškej mar-
trarjej wošwědcžiščtaj šwěru k šwojej ewangelškej wěry še
šmjercžu.

28. šeptembra bušchtaj w Šólnje špalenaj Adolf Šlaren-
bach a Šeter Šleisteden. A cžehodla? Došelž ani w cžwilowacni
ani w jaštwe šo nochžyšchtaj wotriež ewangelškej wěry.

Adolf Šlarenbach bě burški šyn Šergiškeje krajiny. Došelž
bě wobdarženy, pšchidže na šhule do Šlünštera a Šólna. Šu
počza Bože pišma w prateštach, to je w hebrejškej a grichiškej
rěczi, cžitatč. Šo došonjanyh studijach bu š wučerjom. Mě-

ješche jako wučer a jako cžlowjek dobreje šhwalby. Š Šlünšteru
a na druhich měštnach wot lěta 1523 škutkujo poštašche we šwo-
žich šhulerjach a w doroščenych šbudžowacž lubošć k cžištemu
ewangelškej. Šcžěhwoš toho bě pšchěcžěhanje. Š pščni tam-
neho cžaka šteji wo nim: „Gott galt mir mehr als des Papstes
Wort, — und der Ruf, den Luther ausgesandt, — durch mich
scholl er laut ins Rheinische Land.“ —

Jako pšchecžela, kiž bě ewangelškeho šetzarštwó dla wobšor-
ženy, do Šólna pšchemodžješche, šo by jemu pomozny byl, šajachu
jeho 3. haprleje 1528 a šadžichu jeho do jaštwa. Ššchěššicho-
wanja, jaštwo, rječzaš, ničžo jeho njepohnu, šo wotriež; wón
chžyšche to jenož cžinicž, hdyž běchu jeho še šwjatny pišmom
pšchepošajali. Šo paš wšcha katolška wučenosć nješamó.

Jako hižo dlěje w jaštwe cžerpješche, bu jemu towaršch
pšchidžšlent, Šeter Šleisteden, kotryž bě w šamšnym šatamaš-
štwó ewangelškeje wěry dla. Wón bě, we wrotach doma štejo,
pšchi nišchi šklobuš na šlowje mēl, a to š wotpošladom. Chžyšche
lud na šo šedžblitny šcžinicž, šo by jemu doprajičž mohl, kaš nje-
šchěcžijantse to je, nišchu šwjercžicž. Tuž běchu jeho šajeli.

Šowaršchaj trošchtowajšchaj a pošhlijowajšchaj jedny dru-
heho, doniž šo njepšchibliži 28. šeptembra. Bě ša jeju šmjercž
poštajeny. Šuda bě šo š hromadžani naběžalo. Ššchěš njón
bušchaj k wotprawniščežu wjedženaj, pšchěcžěhanaj dužny wot
mnichow, kotriž šašakli pošpštowachu, jeju tola hiščeže do
roniško-katolške žyršwje wrócžicž. — Šodarmo.

Ša šchěšpotwó wuškawatšchaj šwoju wěru, šo modlešchaj
a napominajšchaj lud — a nješhablašchaj. „Š Šnježe, do
šwojeju rukow pošučam šwojeho ducha!“ bě hiščeže š pošmje-
njow a š dyma šhšchecž — a wonaj běšchaj jašhglowaloj še
šwojej šmjercžu, šchtož běšchaj wěrišoj a wuškawatšoj. —

300 lět pošdžišcho šu šo tyžazy šhromadžite w Šergiškim
krajju a šu reformatorej tuteho krajika pošajile pomnik ewan-
gelškeje džakownošče. A šažo 100 lět pošdžišcho jich my wopo-
minamy a na jich wěru a šwěru šhladujemy š cžěščowanjom a
š džakowanjom.

Ššwědkow wěry a šwěry trjebamy tola runje nětkole we
tutyh cžaku, w kotrymž drje wjazny inkuizicija šchěcžijanow
njedracžuje a k nješwěry njewabi, w kotrymž to tež wjazny nje-
trjeba — tohodla niz, došelž hižo dawšowa papšekša dožaha, šo
wuškupja š žyršwje. 400 lět! Šelko šu wone pšchemēnike. A
tuton cžakž po 400 lětach, šelko trjeba wón noweje wěry a
šwěry! A ty, mój šchěcžijano, moja šchěcžijanka, šcže wy
šotowi, šwěrnny wostacž Šhryštuškowe žyršwi a jeho wožadže a
cžinicž wšchitko, šchtož cžakž a jeho nadawki šebi žadaja?

Š šlōncžnej frajinje.

Šowěštka wot Šhrištiny Šohoweje.
(Šokracžowanje.)

Šežina njewědžješche, kaš by jej pošlužowal. Š wopředka,
jako běšchaj pšchishčoj, šdalowajšche šo jeho š šhwilemi, jako by
šo jeho bojalo; nětko paš niz wjazny. Šdyž by kručž drjewa do-
moj pšchinyšč a šapocžal š njeho pšched hētū kžizny wuřšowacž,
by šo š wuškowanjom k njemu šhdyhka a š šhwilemi tak mile
na njeho pošladaka, šo durbješche šo šdžeržecž, šo njeby poššocžik
a jej někaš widomnje pošajal šwoju radošć.

Šdy by š noweho štestamenta cžital, by šo štajnje bliško
k njemu šhdyhka a na njeho poššuchaka.

Š tutyh dnjach natušny Šežina wěricž, šo je Bóh hřěšch-
nemu cžlowjekej dobrny; wón natušny šo modlicž ke Šnješej
Šešubej, šo by jemu lubowanu mandželšku wuškrowi. Šawliš
bě jemu, jako cžitachu, pošwědat, kaš bě knjes šarac to a tamne
wuškadowal a kaš bě tež wón poštal a namakal pučž do praweje
šlōncžneje krajiny.

Tež Ležina bo žedžejsche, namafacž tutón pucž. Ale wón njemóžejsche a njedčasche jón hič bjes žwojeje žony. Rač by mohł tón žwjaty Bóh jeho pschijimacž, hdyž tola wona tajfa, kajfaž bějsche, njemóžejsche do knješa Jeruzka wěricž.

Woni njeczitachu nětko tu knihu jenož rjadku po rjadzy, ně, czitachu ju wot spoczatka, so bychy pschischi tač daloko, kaž bě Pawlik we słóncžnej krajinyje w njej czital. Grosunjachy ju lěpje a lěpje. Pichindžechy nětkotre deschežifowe dny, na kotrychž njemóžachu dželacž. Ale woni lědy pytnychy, kač šhwatninyje bo ji czaž pschi Sswjatyh Wiganje miny.

Lička pschebywasche nětkole pschezo pola nich a šhodžejsche jenož na nóz do žwojeje hěty. Druhdy wja žamo Pawlika žobu, a potom bo dołho do nozy rosmotwjeschtaj wo tym, šhtož běchu czitali.

Pschezo bóle žedžejsche bo Ležina, namafacž pucž sboža. Wón projschejsche, so by tež jeho žona jón wrobla namafacž; pschetož wón njewěrschejsche, so je jeho hólz hičheže živy. Wěrschejsche, so je wón hižom tam w słóncžnej krajinyje a so jeho tam jónu na- deńdže.

XIII.

Saczrunje běchu tač derje hromadu živi kaž hičheže ženje, pobrachowasche Pawlikej pschezo něšhto. Druhdy jeho tajfe horze žedženje po knjesu fararju sapšchimny, so dymbjesche pschezo sažo wospjetowacž: „Knježe Jesu, ja wšchaj chzu tón kichž poštuchny njeseč; žyle wěseče! Ale wón nje tola kóczy, hacžrunje nimam ramjeni žranjenej kaž ty žo jej měč!“

Wlaka dušcha czujejsche, so tu nikoho njemějsche, šhtož by ju žyle žrosunil, a so wón by ju žrosunil, — žyle wěseče žrosunil.

Sa tutón žyly czaž njepschindže wón do wšy, dofelž jemu njedželu bo tač jara deschežowasche a na druhu njedželu džěšche džed i wujom Ležinu a i wujom Ličku tam.

Jako bo popođnju wróczichy, wuprošy žebi Pawlik dowolnojcž, do hajnikownje hič. Wón chžysche tam hriby donjesč. Kotrež bě wčera nasbėrač, w džatownošcy sa to, šhtož bě jemu knjeni daka. Wón wša žebi Dunaja žobu a tuž bėžeschtaj hromadu.

Sólzej bě kaž ptacžatkej, kotrež je i klětki wulēcžako. Tež Dunaj bě jara wježeky, so móžejsche se žwojint matym knjesom žyle žam hycž.

„Tam słóncžnje šhonju, kač bo knjesej fararjej dže!“ wježesche bo Pawlik.

Sažo wolasche do hór: „Šchuchzu! Halo!“ Potom spėwasche žebi pėžnicžku, kotruž bě jeho Ležinez czeta natwucžila. Tač dónđže i hajnikowni.

Tam nadeńdže knjeni hajnikowu žamtu.

„Džed da waž pėnje štrawicž!“ powėdasche wježokty. „Nježu wam rubišchlo i brėmjenišchka sažo a něšhto hribow sa džak.“

„Ow, hlaj tola! Tajfe rjane! Šdže dha žy je to namafak? Praj džėdej wjele dobreho, so jeho tež štrawiju a bo jemu jara džakujtu. Šydn žo! Doštanjesh trochu kofeja! Ja žym žama, budže mi tež tač wježelscho. Šnadž njetriebasch hndom domoj šhwatač.“

„Ach ně!“ wotmołtwi Pawlik šwježeseny. Nětko budže bo mōž sa knjesom fararjom naprašotowacž.

Šdyž bě bo šhwilku i knjeni hajnikowej rosmotwjač, pohlada na doba prošho na nju:

„Prošču waž, njemóžecže wy mi prajicž, kač bo knjesej fararjej dže?“

„Naschemu knjesej fararjej? Ach — derje, džěczo! Jenož je to i nim kufš džitono“, rjekny i hłowu wijo.

„Čžehodla džitono?“

„Šě, wón je dženska a pošlednju njedželu přėdowal kaž ženje předy!“ Knjeni hajnikowa powėdasche kaž i někim žwojeho rumjecza; žnadž tohodla, dofelž Pawlik tač jara nutrnje na nju pošluchasche.

„Haj, haj!“ kivoty hólz i hłowu. „Wón džě je mi tehdy rano, jako bėch pola njeho na farje, prajit, so budže přėdowacž kaž hičheže ženje hacž dotal. To je wěseče tohodla, dofelž je pucž do toho kraja namafak, w kotrymž słónczo njesatħadža.“

„Tež tebi je wón potajfim tajfe powėdač, hólceže? Tež nam je tehdy na přenjej njedželi i klětki tajfe džitwne hłowu rēcžal. Šdy by ty njebyl i nim dwě njedželi wo dnjo a wo nozy, njebych i tobu wo tym rēcžala; žy tola hičheže džěczo! Wón nam potajfim rošestaja, so wón naž njeje hacž dotal jako žyřkwiny paštor derje wodžit, so njeje wěseče wėdžak, hacž je i Boga narodženy a hacž žu jemu jeho hrėchi wotpuschežene. Šhtož je wėdžak wo Jesužu Šhrystužu, to drje je nam přėdowal, ale pschi tym njeje wón žam jeho měč. Je nam prajit, so tež my jeho hičheže nimamy, so pač wón nětko móže nam poķasacž pucž a naž dowjesč i njemu. Jemu je Bóh tón knjes wopokasak mikočy a jeho pschijal ja žwojeho žytna.

(Pokraccžowanje ščěhuje.)

Žyřkej a štat.

Sekty. Je trėbne, pschezo sažo a sažo na nje poķasacž, so njebychy wořadni na dwojim šchodowali: na wěrsje a na mōšchni. To rošjudne je, so žwoje ewangelisko-lutheriske šejnišchczo wobthowasch. Tola to bo sa kōždeho žamo wot bo rožumi, kiž wě, so je ewangeliski, a wě, so i tym šteji na šałowu ewangelija Šhrystužoweho. Tajki wě, wšchėm nadbėharjam a wopytowarjam a šphtowarjam prawje wotmołtwicž pač je hłowom pač je njelēcženjom, pač hewal pschihōdnje. A na mōšchni mōžesh tež šchodowacž. Naschi Šserbjo, — wožebje tež nasche Šserbowki, — žu pschedobrocžitwe a kupuja, hdyž pobožne žłowa žlyšcha. Ale i tutej dobrocžitwošcy žpėchujta njepšchecželow žwojeje žyřkwije. A Šserbjo rad dawaju sa mižionštivo. Sa tuto pač nětkole dom wot domu njesbėramy. Šhtož pichindže nětkle ja mižionštivo šbėracž, šbėra ja šekty, a ty, kiž ty dobrocžitwje dasch, žy žam tón, na kotrehož bo tuto „mižionštivo“ mēri. — A njeby žebi hewal rady wėdžak, wobrocž bo na žwojeho duchowneho.

Wšchelate i blisfa a daloka.

Šserbiska přėdarška konferenza šėndže bo šchtwórtk, 10. oktobra, dopođnja 3/4 10 hodž. i žwojemu Michalškemu pošėdženju. Dofelž je po dlěšchey pschewatowzy prašchenjom došcy, kotrež žebi rošriķanje žadaju, je myšne so bo wšchitzy na pošėdžerju wobdžěla.

W Šahorju je žerbiki lud žwječžit njedželu 22. septembra wulki žwjedžen: je pošwječžit pomnik žwojeho hudžbnika Šozora. Drobnišcha rošpratwa wo tym je nam pschilubjena; ju sa tydžen wosřewimny.

We Šornim Wujesdže žwječžesche wořada 17. njedželu po žwy. Trojizy wožebity wořadny a žyřkwinski žwjedžen. Wo žwječži wobnowjenje žwojeho Božeho domu. Wo drobnišchu rošpratwu sa „Šomhaj Bóh“ poštaraja drje bo Wujesdžewo pschecželnitwje, so bychy naschi czitarjo mēli dalschich powěsečow wo tym, kač žerbisko-nėmške wořady žwječža žwjedženje Božeho doma a wořady.

Š Šupoje. Nascha wořada šjednoczi i kermušchym žwjedženjom pošwječženje 50lėtneho jubileja žwojeho Božeho domu a hotuje bo hižo na tutón žwjedžen na dnju 28. oktobra.

— R. w M. ja 19. po Tr. — R. w Šr. ja 20. po Tr.

Samotwity redaktor šarat Wyracž w Šoķacžizach.